Budapest, 1912. március 2. – Budapest, 1978. március 2.

Értelmiségi családban született, nevelőapja Lukács György filozófus volt. 1920-től Bécsben élt, Ausztriában, majd 1932-től a berlini tudományegyetemen tanult, 1934-ben szerzett fizikus oklevelet, 1936-ig a német fővárosban, majd 1939-ig Londonban kutatófizikus volt. Ezután a manchesteri egyetem tudományos munkatársa, 1947 és 1950 között a dublini Institute for Advanced Studies tudományos munkatársa volt, a kozmikus sugárzás kutatócsoportjának vezetője. 1950-ben a magyar kormány hívására tért haza, kinevezték az ELTE Természettudományi Kar Fizikai Tanszék egyetemi tanárává, 1957-től az Atomfizikai Tanszék tanszékvezető tanára, 1970-től egyetemi tanár volt. Emellett az MTA Központi Fizikai Kutató Intézetében 1950 és 1956 között osztályvezető tudományos főmunkatárs, majd 1970-ig igazgató, haláláig tudományos tanácsadó és az igazgatótanács tagja. 1950-tól a Magyar Tudományos Akadémia tagja, 1955. május 18. és 1960. április 14. között titkára, majd 1961. április 14-éig főtitkárhelyettese, 1973. május 11-ig alelnöke volt. Főleg a kozmikus sugárzás, a valószínűség-számítás, a kvantum- és a relativitáselmélet problémáival foglalkozott. 1929-től baloldali mozgalmak szimpatizánsa volt, Londonban kapcsolatban került a Szabad Ausztria mozgalommal is, 1946 elején az Osztrák Kommunista Párt tagjelöltje. 1962. november 24-étől haláláig a Magyar Szocialista Munkáspárt Központi Bizottságának volt tagja.